

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 1516202197
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1516202197.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Ing. Pavla Ľuptáka - TELEDIGITAL, Partizánska 379/83, 039 01 Turčianske Teplice, IČO: 33 232 555, zastúpeného AK MP Legal s.r.o., Digital Park II, Einstenoiva 25, Bratislava, IČO: 44 472 749, proti žalovanému KRISTOS Consulting spol. s r.o., Alžbety Gwerkovej 26, 851 04 Bratislava, IČO: 44 793 715, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, o zaplatenie 6.000,- EUR s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/36/2020-295 z 8. júla 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/51/2016-247 z 11. septembra 2018 rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie 6.000,- eur s 10,75% úrokom za omeškania ročne od 13. decembra 2012 do zaplatenia zamietol a rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2 Na základe objednávky č.13/2012, založenej v súdnom spise, súd ustálil, že žalobca si u žalovaného objednal ekonomicko-účtovné poradenstvo. Objednávku dňa 7. decembra 2012 žalovaný potvrdil akceptačnou pečiatkou. Žalovaný na dojednanú cenu služieb vystavil žalobcovi dňa 9. decembra 2012 faktúru pod č. FV120039 na sumu 6.000,- eur vrátane DPH. Ďalej uviedol, že z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že žalobca dňa 12. decembra 2012 odoslal elektronicky platbu vo výške 6.000 eur na účet žalovaného. Z výpovede žalobcu, realizovanej na pojednávaní dňa 29. mája 2016, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca vedel, že G. mu vo svojom mene nevystaví faktúru. Žalobca mal teda vedomosť o skutočnosti, že G. nedisponuje oprávnením na realizáciu daňového poradenstva (vrátane poradenstva pri daňovej kontrole), ani živnostenským oprávnením, túto skutočnosť akceptoval a taktiež

vedel, že Ing. Q. vystupuje v daňovom konaní v mene žalovaného ako poverená osoba. Na stretnutiach s konateľkou žalovaného a Ing. Q. sa tak výslovne dohodol. Súd konštatoval, že tieto skutočnosti vyplývajú z výpovede svedka Ing. P. Q. na pojednávaní dňa 11. septembra 2018. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na výpis zo živnostenského registra, z ktorého je zrejmé, že Ing. Q. v roku 2012 nedisponoval živnostenským oprávnením na výkon daňového poradenstva a súčasne poukázal aj na potvrdenie vydané Sociálnou poisťovňou, pobočka Bratislava dňa 16. apríla 2018, z ktorého je zrejmé, že Ing. P. Q., A., bytom L., XXX XX W., bol zamestnancom žalovaného od 1. októbra 2010 do 31. októbra 2016. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že udelenie poverenia žalovaným Ing. Q. na konanie v mene žalovaného a jeho rozsah vyplýva z pracovnej zmluvy predloženej žalovaným, uzatvorenej medzi zamestnávateľom spoločnosťou: KRISTOS Consulting spol. s r.o. a zamestnancom Ing. P. Q. dňa 1. októbra 2010, kde je v článku 1 bode 1.1, v rámci špecifikácie pracovnej náplne, uvedené zastupovanie klientov tejto spoločnosti na základe ich splnomocnení pred Daňovým úradom, Sociálnou poisťovňou a zdravotnými poisťovňami. V súvislosti s reálnym výkonom činnosti Ing. P. Q., ako žalovaným poverenej osoby v prospech žalobcu, poukázal na Protokol z daňovej kontroly Daňového úradu Žilina, pobočka Martin zo dňa 11. januára 2013 č. 9514401/5/131872/2013/Rev, výzvu Daňového úradu Žilina, pobočka Martin na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole zo dňa 11. januára 2013, vyjadrenie k protokolu Vaše číslo 9514401/5/131899/2013/Rev zo dňa 15. februára 2013 vyjadrenie k rozhodnutiu Vaše číslo 9514401/5/1424022/2013 Rev zo dňa 6. mája 2013, zápisnicu o ústnom pojednávaní č. 9514401/5/1415605/2013/Rev zo dňa 15. apríla 2013 a e-mailovú komunikáciu medzi žalobcom a Ing. Q..

3 Súd uzatvoril, že z výpovedí strán sporu, svedka a listinných dokladov vyplýva uzavretie právneho vzťahu medzi stranami sporu, reálna činnosť žalovaného v prospech žalobcu prostredníctvom poverenej osoby Ing. P. Q., preto k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu nedošlo. Žalobca vedel, že Ing. Vánek je poverenou osobou žalovaného, že koná v mene žalovaného, s podmienkami a obsahom zmluvného vzťahu súhlasil a bol si vedomý plnenia na účet žalovaného. S poukazom na uvedené súd žalobu zamietol a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania s tým, že o výške trov rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

4 Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/36/2020-295 z 8. júla 2020 rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 23Cb/51/2016-247 zo dňa 11. septembra 2018 potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

5 Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, podľa § 34 CSP, prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku nie je možné vyhovieť a preto podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

6 Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že podľa § 397 Obchodného zákonníka bola žaloba podaná včas v 4-ročnej premlčacej lehote, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, z ktorých súd prvej inštancie, podľa názoru odvolacieho súdu, správne ustálil skutkový stav v prejednávanej veci a ten následne aj správne právne posúdil. Zdôraznil, že z objednávky č. 13/2012 zo 7. decembra 2012 jednoznačne vyplýva, že na základe telefonického dohovoru zo dňa 7. decembra 2012 si žalobca (t. j. odberateľ) u žalovaného (t. j. dodávateľa) spoločnosti KRISTOS Consulting spol. s r.o., Alžbety Gwerkovej 26, 851 04 Bratislava, objednal ekonomicko-účtovné poradenstvo. Objednávku žalovaný prevzal dňa 7. decembra 2012, čo potvrdil akceptačnou pečiatkou. Forma úhrady mala byť príkazom. Žalovaný na dojednanú cenu služieb vystavil žalobcovi dňa 9. decembra 2012 faktúru pod č. FV120039 na sumu 6.000,- eur vrátane DPH za ekonomicko-účtovné poradenstvo, na základe objednávky č. 13/2012 zo dňa 7. decembra 2012. Z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že žalobca dňa 12. decembra 2012 odoslal elektronicky platbu vo výške 6.000 EUR na účet žalovaného.

7 Odvolací súd poukázal na to, že v konaní nebolo sporné samotné poskytnutie služieb ohľadom daňového konania žalobcu, sporná bola len skutočnosť, že služby poskytoval žalovaný prostredníctvom Ing. P. Q.. Spornosť tejto skutočnosti posúdil a vyhodnotil odvolací súd v prospech žalovaného, keď

ustálil, že žalovaný mohol poskytnúť služby prostredníctvom Ing. Q., nakoľko tento bol zamestnancom žalovaného, pričom v pracovnej zmluve uzavretej dňa 1. októbra 2010 medzi žalovaným (ako zamestnávateľom) a Ing. P. Q. (ako zamestnancom) mal v čl. 1 v bode 1.1 špecifikovanú pracovnú náplň ako zastupovanie klientov žalovaného na základe splnomocnení pred daňovým úradom, Sociálnou poisťovňou a zdravotnými poisťovňami. Poukázal na obsah výpovede žalobcu, realizovanej na pojednávaní dňa 29. mája 2016, z ktorej vyplýva, že žalobca vedel, že Ing. Q. mu vo svojom mene nevystaví faktúru, a že žalovaný prostredníctvom Ing. Q. koná, keď žalobca uviedol, že: „Platbu som chcel mať zaúčtovanú v nákladoch, preto uviedol, nech plním na účet firmy manželky.“ a na pojednávaní dňa 29. mája 2016 na otázku právneho zástupcu, aby žalobca zdôvodnil skutočnosť, prečo plnil 6.000,- eur na účet žalovaného, uviedol: „F. nie je podnikateľ, nemá podnikateľský účet, všetko by musel zdaňovať. Keďže som chcel mať doklad do výdavkov, tak som pristúpil na jeho požiadavku, že plnenie bude realizované na účet žalovaného“. Odvolací súd konštatoval, že z predmetného vyjadrenia vyplýva, že žalobca mal vedomosť o skutočnosti, že IA. nedisponuje oprávnením na realizáciu daňového poradenstva (vrátane poradenstva pri daňovej kontrole), ani živnostenským oprávnením, túto skutočnosť akceptoval a taktiež vedel, že Ing. Q. vystupuje v daňovom konaní v mene žalovaného ako poverená osoba. Na stretnutiach s konateľkou žalovaného - manželkou Ing. Q. a Ing. Q. sa tak výslovne dohodol. V súvislosti s tým poukázal na výpoveď svedka Ing. P. Q. na pojednávaní dňa 11. septembra 2018. Poukázal ďalej aj na viaceré písomné dôkazy, ktoré reálny výkon činnosti Ing. P. Q. preukazujú, pričom ani žalobca realizáciu úkonov Ing. Q. nespochybňoval. Odvolací súd vyslovil názor, že nie je možné prijať záver, že služby pre žalobcu vykonal Ing. Q. samostatne, vo svojom mene, len na základe toho, že Ing. Q. mal od žalobcu osobitné plnomocnenstvo na zastupovanie v daňovom konaní. Splnomocnenie je jednostranný právny úkon a na základe neho nevzniká zmluvný záväzok, čoho si musí byť žalobca, zastúpený právnym zástupcom, plne vedomý. Odvolací súd konštatoval, že žalobca si dobre uvedomuje, že v právnom vzťahu bol len so žalovaným a nie s Ing. Q., pretože ani žalobca netvrdil a ani nemohol, že by niečo zaplatil Ing. Q., platil len žalovanému. O bezdôvodnom obohatení by sa dalo hovoriť len vtedy, ak by žalobca platil aj Ing. Q., ako aj žalovanému. Žalobca pritom dobre musel vedieť, že Ing. Q. nevykonáva činnosť bezplatne, žalobca od počiatku vedel, že si za poskytnuté služby platí a platí žalovanému, ktorý pri výkone svojej činnosti samozrejme koná aj prostredníctvom zamestnanca Ing. Q..

8 Odvolací súd preskúmaním veci dospel k jednoznačnému záveru (v zhode s názorom súdu prvej inštancie), že z výpovedí strán sporu, svedkov, riadne podpísaných splnomocnení zo 6. decembra 2012 a zo dňa 15. apríla 2013, riadne predložených Daňovému úradu Žilina, pobočka Martin a ďalších listinných dokladov vyplýva uzavretie právneho vzťahu medzi stranami sporu, reálna činnosť žalovaného v prospech žalobcu prostredníctvom poverenej osoby Ing. P. Q., preto k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu nedošlo. Žalobca vedel, že Ing. Q. je poverenou osobou žalovaného, že koná v mene žalovaného, s podmienkami a obsahom zmluvného vzťahu súhlasil a bol si vedomý plnenia na účet žalovaného. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP, z dôvodu jeho vecnej správnosti, potvrdil.

9 O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10 Krajský súd tak odvolacie dôvody žalobcu nevyhodnotil ako dôvodné a preto pristúpil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP k potvrdeniu rozsudku okresného súdu.

11 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolaťel“), vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s ustanovením § 432 CSP. Výtýkal odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené právne otázky, či je odplatné zastupovanie v daňovom konaní a poskytovanie s tým súvisiaceho poradenstva činnosťou, na ktorú sa

vyžaduje oprávnenie podľa § 8 zák. č. 78/1992 Zb. o daňových poradcov a Slovenskej komore daňových poradcov (ďalej len „Zákon o DP“) a či majetkový prospech, ktorý bol získaný ako odmena za poskytnutie daňového poradenstva subjektom, ktorý nedisponuje oprávnením na poskytovanie daňového poradenstva je majetkovým prospechom získaným z nepoctivých zdrojov v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Za nesprávny označil právny záver odvolacieho súdu, že Ing. Q. služby zastupovania žalobcu v daňovom konaní mohol odplatne poskytovať ako zamestnanec žalovaného a to napriek tomu, že z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie jednoznačne nevyplývalo, že ani Ing. P. Q. ako osoba, ani žalovaný ako právnická osoba (s.r.o.) nedisponovali v čase zastupovania žalobcu podnikateľským oprávnením na výkon daňového poradenstva. Konštatoval, že odvolací súd teda pochybil, keď protiprávny charakter činnosti žalovaného nezohľadnil pri rozhodovaní o tom, či sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Týmto spôsobom sa odvolací súd odklonil od súdnej praxe, ktorá za majetkový prospech z nepoctivých zdrojov považuje aj prospech získaný z činností, na ktorých vykonávanie je potrebné osobitné povolenie. V súvislosti s tým poukázal na viaceré rozsudky krajských súdov a uviedol, že sa mu nepodarilo identifikovať žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by sa zaoberalo otázkou majetkového prospechu získaného z nepoctivých zdrojov. Ďalej poukázal aj na názor v publikácii autorov Fekete I. a kol. Občiansky zákonník - Veľký komentár II. zväzok, Eurokódex, Bratislava, 2015 s. 847-848. Ďalej špecifikoval, čo konkrétne považuje ustálená súdna prax za nepoctivý zdroj. Vyslovil názor, že tolerovanie poskytovania daňového poradenstva subjektmi, ktoré na to nemajú oprávnenie vedie k znižovaniu kvality poskytovaných služieb a de facto k tomu, že poctiví poradcovia, ktorí sa sústavne vzdelávajú, spĺňajú nároky na odbornú spôsobilosť, zložili skúšky daňového poradcu a sú poistení pri výkone svojej činnosti pre prípad vzniku zodpovednosti za škodu, sú de facto vytlačení z trhu samozvanými účtovníkmi poskytujúcimi daňové poradenstvo a schovávajúcimi svoju činnosť pod tzv. „ekonomické a účtovné poradenstvo“. K dovolaniu pripojil aj stanovisko Slovenskej komory daňových poradcov. Ďalej dovolateľ poukázal na to, že absencia podnikateľského oprávnenia žalovaného a G. bola odvolaciu súdu známa, vyplýva z vykonaného dokazovania. Poukázal pritom na ods. 18 a 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Zdôraznil, že absencia podnikateľského oprávnenia na poskytovanie daňového poradenstva u žalovaného vyplýva priamo z právnej úpravy § 4 Zákona o DP. Poukázal tiež na to, že žalovaný takýmto oprávnením nemohol v čase poskytovania služieb disponovať jednak z dôvodu právnej formy (s.r.o.), pri ktorej Zákon o DP až do 31. decembra 2013 vôbec nepripúšťal, aby poskytovala služby daňového poradenstva, ale aj z dôvodu, že fyzická osoba, prostredníctvom ktorej žalovaný služby poskytoval, oprávnením na poskytovanie daňového poradenstva taktiež nedisponovala. Poukázal na vyjadrenie konateľky žalovaného na pojednávaní konanom dňa 29. mája 2018, z ktorého vyplýva, že žalovaný vykonáva činnosť, zastupovanie klientov na daňových kontrolách, ako podnikanie, teda sústavne, samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a za účelom dosiahnutia zisku. So zreteľom na uvedené navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť a žalobe vyhovieť.

12 Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu označil obidve žalobcom nastolené právne otázky pre súdnu vec za irelevantné. Namietal, že v konaní nebolo preukázané a nebolo ani predmetom dokazovania, či žalovaný vykonáva zastupovanie v daňovom konaní sústavne. Išlo o jednorázový obchod, za sumu 6.000,- eur s DPH. Poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z. z., ktoré umožňuje daňovému subjektu sa dať v daňovom konaní zastúpiť, pričom sa nevyžaduje zastúpenie osobou, ktorá je držiteľom oprávnenia na výkon daňového poradenstva v zmysle § 8 zák. č. 78/1992 Zb.

13 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

14 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

17 Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

18 Podľa § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

19 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

20 Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno - iba v prípadoch Civilným sporovým poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a odvolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 113/2012, sp. zn. 2Cdo 132/2013, sp. zn. 3Cdo 18/2013, sp. zn. 4Cdo 280/2013, sp. zn. 5Cdo 275/2013, sp. zn. 6Cdo 107/2012 a sp. zn. 7Cdo 92/2012).

21 Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Civilný sporový poriadok so zreteľom na uvedené upravuje podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutia napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; na mieste je skôr reštriktívny výklad.

22 Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal, tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť teda riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu.

23 Žalobca vyvodil prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom za dovolacím súdom dosiaľ nevyriešené, vychádzajúc z obsahu jeho dovolania (§ 124 CSP), označil žalobca ako „právne otázky“ v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, či je odplatné zastupovanie v daňovom konaní a poskytovanie s tým súvisiaceho poradenstva činnosťou, na ktorú sa vyžaduje oprávnenie podľa § 8 zák. č. 78/1992 Zb. o daňových poradcoch a Slovenskej komore daňových poradcov a či je majetkový prospech, ktorý bol získaný ako odmena za poskytnutie daňového poradenstva subjektom, ktorý nedisponuje oprávnením na poskytovanie daňového poradenstva

majetkovým prospechom získaným z nepoctivých zdrojov v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca takto náležite konkretizoval právne otázky od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu. Bolo preto na najvyššom súde, aby v dovolacom konaní posúdil, či je rozhodnutie odvolacieho súdu založené na riešení žalobcom v dovolaní uvedených právnych otázkach.

24 Z obsahu spisu a tiež z dovolaní napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa žalobca od žalovaného domáhal vrátenia sumy 6.000,- eur s príslušenstvom tvrdiac, že žalovaný, ktorému bola poukázaná platba v sume 6.000,- eur nebol so žalobcom v žiadnom právnom vzťahu. Žalobca tvrdil, že žalovaný nebol poverený jeho zastupovaním v daňovom konaní a preto sumu, ktorú prijal, mu bola vyplatená bez akéhokolvek právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a preto predmetnú sumu žiadal v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vrátiť. Žalobca teda v konaní spochybňoval existenciu právneho vzťahu medzi ním a žalovaným a následne poprel poskytnutie plnenia zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že výsledkami vykonaného dokazovania, zameraného práve na preukázanie žalobcom spochybňovanej existencie právneho vzťahu medzi stranami sporu a na jeho základe poskytnutého plnenia práve žalovaným, boli tvrdenia žalobcu vyvrátené. Na základe žalobcom podaného odvolania odvolací súd, viazaný v zmysle § 380 ods. 1 CSP odvolacími dôvodmi, sa zaoberal iba dôvodmi, ktoré boli uplatnené žalobcom v lehote na podanie odvolania, pričom žalobca podal odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o existencii právneho vzťahu medzi stranami sporu, na základe ktorého aj žalovaný pre žalobcu reálne vyvíjal činnosť prostredníctvom poverenej osoby. Žalobca v odvolaní tvrdil, že žalovaný ako právnická osoba mu ekonomicko-účtovné poradenstvo nikdy neposkytol, v daňovom konaní ho právne zastupoval Ing. Q. a to na základe udeleného plnomocenstva žalobcom len pre jeho osobu. Žalobca sa výslovne od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania (výnimky upravuje § 380 ods. 2 CSP, o prípad ktorý však nejde v súdnej veci) t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadnuť nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd celkom zreteľne dospel k záveru o dôvodnosti zamietnutia žaloby, stotožniac sa so závermi súdu prvej inštancie o existencii právneho vzťahu medzi stranami sporu a na jeho základe poskytnutého plnenia zo strany žalovaného. Žalovaný ani v konaní pred súdom prvej inštancie ani v konaní pred odvolacím súdom nenamietal, že by žalovaný nebol oprávnený poskytovať daňové poradenstvo a že by prospech z neho poskytovaný bez oprávnenia bol získaný z nepoctivých zdrojov.

25 Vychádzajúc z uvedeného sa ani jeden zo súdov žalobcom v dovolaní nastolenými otázkami nezaoberal. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na už vyššie uvedených právnych otázkach a navyše je toho názoru, že dovolateľ v dovolaní zmenil právnu kvalifikáciu (oproti pôvodne požadovanému vydaniu bezdôvodného obohatenia získanému žalovaným bez právneho dôvodu, teda bez existencie právneho vzťahu, pričom tvrdil, že žalovaný ani neplnil, v dovolaní žiada vydanie majetkového prospechu, získaného žalovaným z nepoctivých zdrojov, teda získaného žalovaným poskytovaním daňového poradenstva bez potrebného oprávnenia). Žalobca však v skutočnosti v dovolaní zmenil pôvodne ním tvrdený skutkový základ, čo malo následne vplyv aj na právnu kvalifikáciu. Zodpovedanie žalobcom vymedzených otázok podľa názoru dovolacieho súdu žiadnym spôsobom neovplyvní dovolaní napadnuté rozhodnutie. Dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, skutkový stav veci a rovnako ani výsledky dokazovania sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť.

26 Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

27 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

28 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.